

sig til Teknikere udenfor Rigsdagen for at faa den fornødne Oplysninger. Jeg ser ikke, at det ærede Medlem har været heldig med at paavise, at der var Noget vundet ved, at Sagen her behandlede af Finantsudvalget, thi selv om dette virkelig tilveiebragte en Besparelse derigennem, at det negtede at behandle Planen paa det af Regjeringen foreslaaede Grundlag og opfordrede Ministeren til at komme med en billigere Plan, maatte det dog indrømmes, at Finantsudvalget ikke fremmede Sagen saa hurtigt, som et særligt Udvalg vilde have gjort, thi den endelige Plan, der saa kom frem, og hvorved det naaedes at spare saamange Hundrede Tusinde Kroner, blev først trykt og omdelt kort forinden Finantslovens 3die Behandling, der fandt Sted den 9de April. Der gik altsaa en hel Række af Maaned, forinden Sagen kom til det Standpunkt at være finantsielt reduceret, men uden at Planen iøvrigt paa nogen Maade var drøftet. Jeg er fuldstændig overbevist om, at dersom man havde sat det ærede Medlem og andre finantsielt kyndige Medlemmer ind i et særligt teknisk Udvalg, der kunde have samlet hele sin Kraft paa den Sag, vilde den være bleven fremmet længe før i April Maaned, og man vilde maaske allerede i Begyndelsen af Vinteren være kommen saa vidt, som Finantsudvalget brugte Maaned til, og maaske vilde allerede Spørgsmaalet om Frederikshavns Havn da være fuldstændig ordnet og optaget paa § 28 paa Finantsloven. Altsaa heller ikke paa dette Omraade synes jeg, at det ærede Medlem kan have overbevist Nogen; idetmindste har han ikke overbevist mig.

Endvidere tilspiede det ærede Medlem, at det gjorde ham ondt, at jeg ikke forstod, at en Udskytning af Finantsloven var til Stade for Bevillingsmyndigheden og til Fordel for Regjeringen. Saaledes vil jeg i Fortid udtrykke det for ikke at bruge for mange Ord; Meningen bliver dog den samme. Det ærede Medlem sagde ganske vist, at han meget vel kunde forstaa, at det ærede Medlem for Skjøbenhavn (Scharling) ikke kunde forstaa det, men det gjorde ham ondt, at heller ikke jeg kunde forstaa det. Jeg tillader mig at henstille til det ærede Medlem ikke at sige noget Saadant, ganske simpelt fordi det er trættende at debattere, naar man ikke forstaa hinanden. Det er en stor Fordel i enhver Debat, at man hurtigt forstaa hinanden, og at den ene kun svarer paa, hvad den anden har sagt, medens det ikke er til Fordel for en Sags Behandling, at man misforstaa hinanden. Jeg bebrejder nu ikke det ærede Medlem, at han har misforstaaet mig, thi Enhver maa jo finde sig i at blive misforstaaet, naar han maaske ikke udtaler sig saa tydelig, som ønskeligt var; men det undrer mig, oprigtig talt, at det er sket denne Gang; thi er der Noget, som jeg har fremhævet fra Begyndelsen til Slutningen af mit Foredrag,

faa er det netop det, at jeg var enig med det ærede Medlem i, at man ikke bør tage Posten ud af Finantsloven for at lette den enkelte Sags Gjennemførelse i en særlig vanskelig Tid. En saadan Politisk maatte ganske vist — hvis Regjeringen havde brugt den — møde Modstand fra vor Side, fordi det vilde være en Svækkelse af Bevillingsmyndigheden og en Lettelse for Regjeringen. Altsaa paa dette Punkt ere vi enige, og det undrer mig, at det ærede Medlem ikke har forstaaet, at vi ere enige herom, idet jeg jo flere Gange har sagt det. Det, hvorom vi derimod ikke vare enige, var det, om denne Post var tagen ud af Finantsloven af Regjeringen uden Folkethingets Samtykke. Dette var det formelle Kjerne-spørgsmaal, og paa dette Punkt vare vi ganske vist ikke enige; men nu antager jeg, at vi ere det, eftersom det ærede Medlem jo ikke har været istand til at beskrive, at Sagen forholdt sig saaledes, som jeg har sagt, nemlig saaledes, at det er Thinget selv, der har taget den ud af Finantsloven ifjor. For yderligere at bevise, hvorledes denne Sag forholdt sig med Hensyn til Finantslovens Behandling skal jeg gjøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at det er saa langt fra, at der her fra Ministerens Side er taget noget Punkt ud af Finantsloven, at dette Spørgsmaal om Frederikshavns Havn slet ikke har staaet paa nogen af de af Folkethinget vedtagne Finantslove, hverken paa den, der vedtoges i April, eller paa den, der vedtoges senere hen paa Sommeren. Denne Post har ikke staaet paa nogen af disse to Finantslove, og den er altsaa heller ikke bleven tagen ud af nogen af dem, thi hvad der ikke staaar paa Finantsloven, kan man jo ikke tage ud af den; dette synes mig at være klart. Den er oprindelig foreslaaet sat ind paa Finantsloven af Regjeringen, og dernæst er den stemt ud deraf af Folkethinget ifølge Folkethingsudvalgets enstemmige Forslag. Senere er den ikke bleven gjenoptagen af Regjeringen, hverken paa det Finantslovsforslag, som kom tilbage fra Landsthinget, eller paa det Finantslovsforslag, som senere hen i Sommerens Løb efter Opløsningen blev forelagt, og da den saaledes slet ikke findes paa Finantsloven, har den selvfølgelig heller ikke kunnet udtages deraf, thi hvad der ikke findes paa Finantsloven, kan jo heller ikke udtages af den, Spørgsmaalet her er altsaa ikke det, om vi skulle finde os i, at en Post tages ud af Finantsloven, thi den er ikke bleven udtagen deraf, men Spørgsmaalet er, om vi skulle sætte en Post ind paa Finantsloven, som vi selv ifjor have udstemt af Finantsloven. Nogen formel Grund hertil tror jeg ikke kan findes; men jeg siger da: Paavis mig reelle Grunde til at sætte en Post ind paa Finantsloven, som vi selv have stemt ud af Finantsloven, og som ikke senere har været optagen paa nogen anden Finantslov. Paavis mig en eneste Grund hertil, som kan hentes fra selve Sagens Natur. Dette har man imidlertid ikke